

JUAN-JOSE LOPEZ BURNIOL / ХУАН-ХОСЕ ЛОПЕС БУРНЬОЛЬ

Народився 30 березня 1945 в Альканарі, провінція Таррагона.

Юрист та нотаріус. Віцепрезидент Фонду “la Caixa” (з березня 2017 року).

Був директором у CaixaBank та Criteria Caixa.

2011-2016 був у складі директорату CaixaBank.

З 2017 року перший віцепрезидент фундації «la Caixa».

Освіта: закінчив юридичний факультет Наваррського університету в 1967 році.

Понад двадцять років викладав цивільне право Каталонії, спочатку в Автономному університеті Барселони (1982-1990), а потім в Університеті Помпеу Фабра (1990-2000).

Регулярно публікується в “La Vanguardia”, “El Periódico”, “El País” та “El Punt-Avui”, “TV3”, “8tv” та “Catalunya Ràdio”.

Рейтинг статей: 0-0-1

Поточний висновок: автор викривлює історичні факти. Трактуює історію з позиції РФ. Ігнорує національні інтереси інших країн, концентруючись виключно на інтересах РФ. Просуває ідею глибокого союзу між Європою та РФ, ігноруючи політичну ситуацію сьогодні. Розглядає «дрібні конфлікти» як перепону для союзу з РФ.

Автор, ймовірно, має професійно-комерційну зацікавленість у поширенні погляду Росії як партнера для Європи. **Ймовірно є ***** схеми *******

*Ми маємо більш детальну інформацію про автора та його інтереси, пов'язаних осіб та зони ризику, але з метою якісного використання зібраних даних розслідування, поки вимушені закрити публічний доступ до цієї інформації.

Елементи ризику: даний автор є впливовою людиною в Іспанії та зокрема в Каталонії. Відомий юрист, науковець та автономіст, через що його думка сприймається як фахова і має високий рівень довіри.

Автор бере участь у впливових заходах, таких як сніданки CEDE ([відеозапис події](#)), дебатах Фінансового кола Amics del País, просуває суперечливі та провокативні тези, які потрапили у «червону категорію» у нашому дослідженні.

Автор має конфлікт інтересів щодо збереження Росії як партнера Європи*.

ПІДОЗРІЛІ СТАТТІ

1. La amenaza de Putin (укр. Загроза Путіна)

Видання: La Vanguardia

Формат: опінія

Дата: 16.03.2024

Посилання: <https://www.lavanguardia.com/opinion/20240316/9562893/amenaza-putin.html>

Роз'єднання відповідальності РФ як країни та Путіна.	
Путін – це не Росія ...Отже, коли Путін погрожує Заходу, це не Росія говорить. Не Росія погрожує НАТО використанням свого ядерного арсеналу.	Putin no es Rusia ...Por consiguiente, cuando Putin amenaza a Occidente no es Rusia quien habla. No es Rusia quien amenaza a la OTAN con utilizar su arsenal nuclear.
Подання історії з позиції РФ: пов'язування історії Київської Русі винятково з Росією, ігноруючи Україну та Білорусь.	
Візантія не була стіною між Росією та Заходом, а воротами, через які Росія вийшла на Захід. Ікони потрапили до Росії з Візантії. Однак 250 років монгольської окупації знищили Київську Русь — першу Росію — і позначили її європейське коріння. Ця окупація була ключовою в російській історії.	Bizancio no fue un muro entre Rusia y Occidente, sino la puerta por la que Rusia accedió a Occidente. Los iconos llegaron a Rusia desde Bizancio. Ahora bien, 250 años de ocupación mongola destruyeron el Rus de Kíev —la primera Rusia— y marcaron su raíz europea. Esta ocupación fue clave en la historia rusa.
Суперечливе формулювання “громадянська війна між Європейським Союзом та Росією”.	
Ігнорування суб'єктності України, права на самозахист, відсутність поваги до кордонів України.	
Проведення недоречних історичних аналогій, що можна трактувати як маніпуляцію.	
Європа вже давно є «неінтервенціоністською». Вона була такою під час війни в Іспанії, коли дозволила нам три роки вбивати один одного в війні бідних; вона була такою в	Hace tiempo que Europa es “no intervencionista”. Lo fue en la guerra de España, cuando permitió que nos matásemos durante tres años en una guerra de pobres; lo fue en Yugoslavia, llegando

Югославії, досягнувши вершини ганьби в Сребрениці, і починає бути такою в Україні, забуваючи, що це європейська громадянська війна між Європейським Союзом і Росією, яку ми ведемо через посередника, яким є Україна.	al cenit de la ignominia en Srebrenica, y comienza a serlo en Ucrania, con olvido de que es una guerra civil europea entre la Unión Europea y Rusia, que nosotros libramos a través de persona interpuesta, que es Ucrania.
Просування позиції, що Росію потрібно було додати до безпекового союзу з Заходом, ігнорування імперської політики самої Росії. Концентрація на інтересах Росії та ігнорування інтересів України, Молдови, країн Східної Європи. Неповага до суб'єктності та незалежності країн пострадянського простору.	
Це ускладнюється тим, що після розпаду СРСР США та ЄС, замість того щоб залучити Росію до пакту безпеки, ізолювали її. Вони вважали себе переможцями холодної війни і бачили Росію як переможену державу, з якою не слід було радитися щодо наслідків радянської кризи в регіонах, де Росія мала історичні інтереси. Наслідком такого підходу стало посилення неприязні росіян до Заходу.	Lo que se agrava por el hecho de que, al disolverse la URSS, Estados Unidos y la UE, en lugar de atraer a Rusia a un pacto de seguridad, la aislaron. Se consideraron los ganadores de la guerra fría y vieron a Rusia como una potencia derrotada, que no debía ser consultada sobre las consecuencias de la crisis soviética en las regiones en que Rusia tenía intereses históricos. El efecto de este proceder fue reforzar el resentimiento de los rusos hacia Occidente.

Український переклад

Загроза Путіна

Путін – це не Росія. Путін – це сатрап найгіршого сорту, який захопив вершину олігархічної автократії, яка, під різними масками, завжди експлуатувала Росію під приводом націоналізму, що змінює свою форму, але залишається тим самим. Орландо Фігес каже: «Режим Путіна черпає з того самого романтичного архетипу управління, який створює видимість стабільності, спираючись на «російські традиції».

Незважаючи на ці «російські традиції», Росія є європейською країною з християнською традицією. Через Візантію росіяни встановили зв'язки з греками, болгарами, сербами, албанцями та румунами, які всі були віруючими православної церкви, і завдяки цьому вони налагодили контакти з Європою та усвідомили себе європейцями, оскільки сповідували ту саму віру.

Візантія не була стіною між Росією та Заходом, а воротами, через які Росія вийшла на Захід. Ікони потрапили до Росії з Візантії. Однак 250 років монгольської окупації знищили Київську Русь — першу Росію — і позначили її європейське коріння. Ця окупація була ключовою в російській історії. З того часу візантійський і європейський вплив майже не проникав вниз: російська народна культура, її музика, танці, вірування та колективна психологія з часу вторгнення мають багато спільного зі Сходом.

Незважаючи на це, як повторював генерал Де Голль, Європа простягається від Атлантики до Уралу. Звичайно, ядро Європи – *roveli de l'ou* – є каролінгським, тобто франко-німецьким, але європейськими є також три її екстравагантні частини: Іберійський півострів (Іспанія та Португалія), який через Атлантичний океан простягнувся до Південної Америки; Британські острови, які – також через Атлантику – простяглися до Північної Америки, і Росія, яка – перетинаючи Урал – простягається до Азії. Тому не можна плутати Росію з Путіним, який є росіянином і має риси «російської традиції», але не втілює Росію настільки, щоб говорити від її імені.

Отже, коли Путін погрожує Заходу, це не Росія говорить. Не Росія погрожує НАТО використанням свого ядерного арсеналу. Це Путін каже: «Західні лідери не розуміють? Російська зброя також може досягти Заходу». Бо ці слова дійсно потрібно брати до уваги, але не для того, щоб злякатися, а для того, щоб дати відповідь, яка, як знак сили, повинна бути не словами, а діями. Першим кроком було б збільшення допомоги Україні, щоб вона продовжувала боротьбу, продовжуючи її доти, доки вона не стане нестерпною для Путіна, чиї ресурси – за винятком людських, які завжди були історичною перевагою Росії у війнах – поступаються ресурсам Заходу. І, перш за все, запобігти падінню України.

Захід не може вивішувати білий прапор: це було б не стільки проявом боягузтва, скільки вирішальною помилкою

Якщо він впаде, виникне сумнів, чи, незалежно від того, що сказано в установчому договорі НАТО, напад Росії на країну-члена Альянсу спричинить військову

відповідь Альянсу. Хто поступається один раз, той поступається завжди, незалежно від того, що написано в документах. Захід не може вивісити білий прапор: це було б не тільки проявом боягузтва, а й вирішальною помилкою.

Європа вже давно є «неінтервенціоністською». Вона була такою під час війни в Іспанії, коли дозволила нам три роки вбивати один одного в війні бідних; вона була такою в Югославії, досягнувши вершини ганьби в Сребрениці, і починає бути такою в Україні, забуваючи, що це європейська громадянська війна між Європейським Союзом і Росією, яку ми ведемо через посередника, яким є Україна.

Це ускладнюється тим, що після розпаду СРСР США та ЄС, замість того щоб залучити Росію до пакту безпеки, ізолювали її. Вони вважали себе переможцями холодної війни і бачили Росію як переможену державу, з якою не слід було радитися щодо наслідків радянської кризи в регіонах, де Росія мала історичні інтереси. Наслідком такого підходу стало посилення неприязні росіян до Заходу.

Якщо це все, на що сьогодні здатні європейці, то незабаром з'явиться новий Гіббон, який розповість про наш занепад і падіння.

Іспанський оригінал

La amenaza de Putin

Putin no es Rusia. Putin es un sátrapa de la peor especie, que ha asaltado la cima de la autocracia oligárquica que, con muy distintos ropajes, usufructúa desde siempre a Rusia, so pretexto de un nacionalismo que cambia de piel, pero es el mismo. Orlando Figes lo dice: “El régimen de Putin bebe de ese mismo arquetipo romántico de gobernanza que da apariencia de estabilidad apoyándose en las ‘tradiciones rusas’”.

Pese a estas “tradiciones rusas”, Rusia es Europa y de tradición cristiana. A través de Bizancio, los rusos conectaron con los griegos, búlgaros, serbios, albaneses y rumanos, fieles todos de la Iglesia ortodoxa; y, mediante esta, tomaron contacto con Europa y conciencia de ser europeos, por compartir la misma fe.

Bizancio no fue un muro entre Rusia y Occidente, sino la puerta por la que Rusia accedió a Occidente. Los iconos llegaron a Rusia desde Bizancio. Ahora bien, 250 años de ocupación mongola destruyeron el Rus de Kíev –la primera Rusia– y marcaron su raíz europea. Esta ocupación fue clave en la historia rusa. A partir de entonces, la influencia bizantina y europea apenas se filtró hacia abajo: la cultura popular rusa, su música, sus danzas, sus creencias y su psicología colectiva tienen mucho que ver, desde la invasión, con Oriente.

Pese a ello, y como repetía el general De Gaulle, Europa va desde el Atlántico hasta los Urales. Ciertamente el núcleo duro –*el rovell de l'ou*– de Europa es carolingio, es decir, francoalemán, pero también son europeos sus tres *extravagantes*: la península Ibérica (España y Portugal), que –a través del Atlántico– se proyectó a América del Sur; las islas Británicas, que –también a través del Atlántico– se proyectaron a América del Norte, y Rusia, que –traspasando los Urales– se proyecta hacia Asia. De ahí que no se pueda confundir a Rusia con Putin, que es ruso y tiene rasgos de la “tradición rusa”, pero que no encarna Rusia hasta el punto de que pueda hablar por ella.

Por consiguiente, cuando Putin amenaza a Occidente no es Rusia quien habla. No es Rusia quien amenaza a la OTAN con utilizar su arsenal nuclear. Es Putin quien dice: “¿Los líderes occidentales no lo entienden? Las armas rusas también pueden alcanzar Occidente”. Porque es cierto que estas palabras hay que tomarlas en consideración, pero no para achantarse, sino para dar una respuesta que, como señal de fortaleza, no debería ser con palabras, sino con hechos. Lo primero sería aumentar la ayuda a Ucrania para que prosiga la lucha, prolongándola hasta hacerla insostenible para Putin, cuyos recursos –salvo en hombres, que han sido siempre la ventaja histórica de Rusia en sus guerras– son inferiores a los de Occidente. Y, por encima de todo, impedir la caída de Ucrania.

Occidente no puede mostrar bandera blanca: más que una cobardía, sería un error decisivo

Si cae, surgirá la duda de si, diga lo que diga el tratado constitutivo de la OTAN, el ataque de Rusia a un país miembro provocaría o no la respuesta militar de la Alianza. Quien cede una vez cede siempre, digan lo que digan los papeles. Occidente no puede mostrar bandera blanca: más que una cobardía, sería un error decisivo.

Hace tiempo que Europa es “no intervencionista”. Lo fue en la guerra de España, cuando permitió que nos matásemos durante tres años en una guerra de pobres; lo fue en

Yugoslavia, llegando al cenit de la ignominia en Srebrenica, y comienza a serlo en Ucrania, con olvido de que es una guerra civil europea entre la Unión Europea y Rusia, que nosotros libramos a través de persona interpuesta, que es Ucrania.

Lo que se agrava por el hecho de que, al disolverse la URSS, Estados Unidos y la UE, en lugar de atraer a Rusia a un pacto de seguridad, la aislaron. Se consideraron los ganadores de la guerra fría y vieron a Rusia como una potencia derrotada, que no debía ser consultada sobre las consecuencias de la crisis soviética en las regiones en que Rusia tenía intereses históricos. El efecto de este proceder fue reforzar el resentimiento de los rusos hacia Occidente.

Si esto es lo que damos hoy de sí los europeos, pronto surgirá un nuevo Gibbon que dará cuenta de nuestra decadencia y caída.